

[Koføed.]

løshedsunderstøttelse, som den gør. Det er i realiteten det samme, men vi har bare i Danmark en tradition for, at dér kan man godt give subsidier, men de andre lande må ikke give subsidier til landbrugsproduktionen.

Vi ved, at de andre lande havde nationale støtteordninger, før vi kom i EF. Vi ved, at det ikke generede dansk landbrug i 1973, kun lidt i 1974 og mere i 1975. Vi bør dog samtidig erkende, at skylden for, at dette er sket, ikke er EF's, men vor egen manglende evne til at styre vor egen økonomiske politik.

Jeg kan i denne forbindelse knytte den kommentar til, at når vi nu ved prisforløbet er gået med til ca. 7,5-8 pct. prisstigning på mindsteprisniveauet, så bliver det råbt ud i den danske presse, at det nærmest er en sejr, men alligevel en skuffende sejr, for så stiger fødevarerpriserne, og det er det værste, der kan ske. Det kommer ikke så nøje med, om vi taber lidt valutaindtægt. Jeg vil bare sige i den forbindelse, at hvis det danske landbrug skulle have dækning for sine omkostningsstigninger, så kunne man ikke nøjes med 7,5 pct., men så skulle prisstigningen være 13 pct. Det siger noget om, at den konkurrenceforvridning bliver større, som vi selv er med til at lave. I Tyskland kunne man nøjes med en prisstigning på 1,4 pct. Dér fik man en prisstigning på mellem 4,6 pct. og 5 pct.

Det må sige folketinget og regeringen, at vi kører os selv ud i en diskrimineringssituation og gør vores konkurrenceevne mindre, og så er det meget let for landbrugsministeren at stå op og sige: vi bør øge den animalske produktion, og vi kan ikke forstå, at landbruget ikke gør det. Det er, fordi vi selv skaber en diskriminerende virkning. Vi skaber en konkurrencefordrejning i vores disfavør, der gør, at landbruget ikke får den fornødne profit og kraft til at øge produktionen og slå sig ind på de europæiske markeder. Det koster penge, for de er fyldt i forvejen. Vi skal fravriste disse markeder en markedsandel, og det kan man ikke gøre, medmindre man har en forståelse i det hjemlige parlament.

Vi kan godt se på, hvad årsagerne egentlig er til, at landbrugsproduktionen ikke er steget. Hvis man ser på de andre lande, på Holland f. eks., som har øget sin landbrugs-

produktion, må vi konstatere, at to af de væsentligste årsager til, at dansk landbrug er dårligere stillet i konkurrencemæssig henseende, er den høje rente og det høje skattetryk.

Jeg kan oplyse tinget om, at det danske landbrug er det erhverv i fællesmarkedet, der har det højeste skattetryk, og det vil sige, at det er det erhverv, der har mindst mulighed for at skabe den fornødne egenkapital til at øge produktionen med. Det har folketinget og regeringen ansvaret for. De har til dels ansvaret for renten, og her må vi konstatere, at lavrentepolitik har vi ikke været særlig dygtige til at føre i Danmark; det må vi åbenbart leve med. Skattetrykket er måske nok også svært, fordi der her skal sluges nogle hellige køer. Jeg kan bare sige, at når nu den socialdemokratiske ordfører står op og siger, at man virkelig har ført en politik her i Danmark, der skulle kunne animere til øget animalsk produktion, så ved jeg ikke, hvor meget den politik har været værd. Jeg husker da i hvert fald i 1973, at det første den daværende regering gjorde, var at pålægge landbruget fuld betaling af amtsskatter; før man næsten havde fået den første afregning fra Fællesskabet, lavede man en ekstra beskatning af dette erhverv, før det havde tjent pengene. Tror man, det er en handling, der psykologisk gavner og animerer til øget produktion? I hvert fald vidner det om, at man har en fejlagtig forståelse af landbrugserhvervets betydning.

Vi må blot have for øje, at vi ikke kan øge vores landbrugsproduktion, når vi samtidig er det land i Europa, der har de højeste renteomkostninger, de højeste omkostninger i øvrigt og det højeste skattetryk. Så må vi se i øjnene, at produktionen af fødevarer vil glide andre steder hen, hvor de har mindre omkostninger. Vi må gøre op i dette folketing, om vi mener, at industrien, som den kører, er i stand til betalingsbalance-mæssigt at løse vores problemer, mens landbruget skal holdes i ro og stagnere eller måske gå nedad.

Jeg tror, at produktionen af fødevarer igennem de næste årtier vil blive en god forretning. Man behøver bare at indskyde den bemærkning, at det danske samfund har vel været bedst stillet i de tider, hvor landbrugspriserne har været gode og landbruget har tjent penge. Men samtidig må energikrisen